

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7023200135
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7023200135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach sudcom JUDr. Pavlom Tkáčom v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť C., bez dokladov totožnosti, trvale bývajúci v C. - D., C., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice proti žalovanému Oddeleniu hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, 041 75 Košice - letisko o žalobe vo veci zaistenia žalobcu rozhodnutím žalovaného zo dňa 20.12.2022 č. PPZ-HCP-PO9-28-011/2022-AZ o nariadenie prepustenia takto

rozhodol:

- I. Žalobu zamietá.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu na tunajší súd správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. - Správneho súdneho poriadku (SSP), ktorou žiadal, aby súd nariadil jeho bezodkladné prepustenie z administratívneho zaistenia, ktoré je realizované na základe rozhodnutia žalovaného zo dňa 20.12.2022, č.: PPZ-HCP-PO9-28-011/2022-AZ. Odôvodnil to tým, že rozhodnutie žalovaného o jeho zaistení vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto je nezákonné.

2. Žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 20.12.2022, č. PPZ-HCP-PO9-28-011/2022-AZ rozhodol o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v ďalšom texte aj: „zákon o pobyte cudzincov“), a to na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená žiadosť žalobcu o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože existuje riziko úteku žalobcu. Žalovaný zároveň rozhodol o umiestnení žalobcu do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (v ďalšom texte aj: „ÚPZC Sečovce“) a dobu zaistenia podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov stanovil na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 20.03.2023.

3. Ku skutkovým okolnostiam týkajúcim sa pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že tento bol dňa 09.02.2020 prevzatý hliadkou Mobilnej jednotky PZ Banská Bystrica z dôvodu vykonania readmisie medzi vládou Českej republiky (ČR) a Slovenskej republiky (SR) o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici na bývalom hraničnom priechode s ČR Driemota - Starý Hrozenkov. Následne bola so žalobcom spísaná Zápisnica o podaní vysvetlenia (podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok), kde v prítomnosti tlmočníka uviedol, že na územie SR pricestoval v podvozku autobusu zo Srbska a ako cieľovú krajinu uviedol Nemecko. Ďalej popísal trasu postupu z domovského štátu cez jednotlivé krajiny až po jeho zadržanie na území ČR a následné vrátenie na územie Slovenska. V predmetnej zápisnici prejavil vôľu požiadať o azyl na území SR.

Na základe týchto skutočností bol dňa 09.02.2020 prevezený na Oddelenie azylu Policajného zboru Humenné, kde bolo prijaté jeho vyhlásenie, v ktorom požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy o život. Konanie o udelenie azylu bolo vedené pod č.: MU-PO-45/2020-Ž, a žalobca bol umiestnený do Záchytného tábora Humenné. Dňa 02.03.2020 bol premiestnený do Pobytového tábora Rohovce, z ktorého dňa 04.03.2020 svojvoľne odišiel a ušiel do zahraničia. Dôsledkom takéhoto správania sa žalobcu bolo rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra SR o zastavení konania o udelenie azylu zo dňa 16.03.2020 (podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení - ďalej aj: „zákon o azyle“), ktoré nadobudlo právoplatnosť 20.03.2020 a konanie o azyle bolo právoplatne ukončené dňom 09.04.2020. Dňa 19.09.2022 bol účastník konania transferovaný na územie SR letecky na základe Dublinského dohovoru z Nemecka cez Rakúsko. Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle bol žalobca považovaný za žiadateľa o azyl a jeho vstupom na územie SR začalo ex offo nové azylové konanie. Po prevoze do Záchytného tábora v Humennom, z ktorého mal byť dňa 10.10.2022 presunutý do Pobytového tábora Rohovce sa žalobca na tento prevoz nedostavil, preto dňa 18.10.2022 bol vyradený z evidencie. Opätovne bol žalobca v rámci dublinského transferu vrátený na územie SR dňa 23.11.2022 (z územia Rakúska) a bol prevezený do Pobytového tábora Rohovce, kde mal zotrvať v rámci jeho prebiehajúcej azylovej procedúry. Už nasledujúci deň, t.j. 24.11.2022 však bol zaznamenaný svojvoľný odchod žalobcu a od uvedeného dátumu bol jeho pobyt neznámy. V rámci azylovej procedúry preto 24.10.2022 bolo vydané rozhodnutie Migračného úradu MV SR o zastavení konania o udelenie azylu (č. MU-PO-337/2020-Ž), a konanie o udelenie azylu bolo právoplatne ukončené dňa 05.12.2022. Tretíkrát bol účastník konania transferovaný na územie SR z Rakúska letecky dňa 20.12.2022, po jeho príchode bol vzhľadom na prvotnú žiadosť o udelenie azylu opakovane považovaný za žiadateľa o azyl, následkom čoho priamo zo zákona začalo nové azylové konanie.

4. Vzhľadom na tieto skutočnosti správny orgán v rozhodnutí o zaistení žalobcu konštatoval, že žalobca porušil svoje povinnosti žiadateľa o azyl tým, že opakovane bez splnenia zákonom predpísaných náležitostí opustil pobytové zariadenie, kde mal vyčkať až do ukončenia azylového konania a svojím úmyselným konaním zároveň porušil aj ustanovenia ďalších právnych predpisov spojených s azylovou procedúrou. Upovedomil preto žalobcu podľa § 18 ods. 3 Správneho poriadku o začatí konania vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Žalobca v Zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku spísanej dňa 20.12.2022 pod č.: PPZ-HCP-PO9-28-010/2022-AZ uviedol, že v rámci predchádzajúcej azylovej procedúry s ním bol vykonaný iba vstupný pohovor. Po podaní jeho žiadosti o udelenie azylu strávil na území SR počas predchádzajúcich azylových konaní v Pobytovom tábore Rohovce veľmi krátky čas a potom ušiel do zahraničia. K dôvodom úteku zo Slovenska sa nechcel bližšie vyjadrovať, odôvodňoval to iba súkromnými problémami s priateľkou, ktorá žije v Nemecku. Tvrdil, že po opustení Slovenska nelegálne migroval ďalšími krajinami Európskej únie a na Slovensko sa vrátiť nechcel, pretože v skutočnosti o udelenie azylu na Slovensku nemá záujem. Ďalej uviedol, že počas pobytu v zahraničí nekontaktoval Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, resp. akýkoľvek iný štátny orgán SR alebo akýkoľvek iný subjekt na území SR a nezisťoval stav svojej žiadosti o udelenie azylu, a to z dôvodu, že nechcel rušiť slovenské orgány.

5. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení žalobcu ďalej uviedol, že sa riadil aj Dohovorom o právnom postavení utečencov z roku 1951 v znení Protokolu o postavení utečencov z roku 1967, ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. f) označeného dohovoru. V súvislosti s rešpektovaním práv a slobôd účastníka konania poukázal aj na právne následky vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SžA/29/2014 z 02.09.2014, podľa ktorého: „.....štáty majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potencionálnych imigrantov. Ich zadržanie môže byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré ešte nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu“. Zároveň žalovaný zdôraznil, že pri zaistení žalobcu sa riadil aj Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26.06.2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (prepracované znenie), a Všeobecnou deklaráciou o ľudských právach.

6. Vo vzťahu k posudzovaniu účelu zaistenia žalobcu, t.j. či zistenie tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku, žalovaný uviedol, že na základe lustrácie v informačných systémoch Ministerstva vnútra SR, ako aj zistených skutkových okolností vyplýva, že Migračný úrad MV SR s účastníkom konania počas predchádzajúcich azylových procedúr vykonal iba vstupné pohovory. Následne z dôvodu, že žalobca z územia SR opakovane ušiel a zdržiaval sa mimo azylového zariadenia viac ako sedem dní, boli konania vo veci jeho žiadosti o udelenie azylu zastavené. Konajúci správny orgán tak nemohol bez fyzickej prítomnosti žalobcu zistiť a vyhodnotiť tie skutočnosti, na ktorých bola založená jeho žiadosť o udelenie azylu na území SR, teda nebolo možné ani v jednom prípade vydať právoplatné rozhodnutie a ukončiť tým azylovú procedúru. Správny orgán má v konaní o udelenie azylu žalobcovi stále povinnosť vykonať úkony smerujúce k zisteniu tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu. Zároveň žalovaný konštatoval, že vzhľadom na osobu účastníka konania, ako aj jeho predchádzajúce správanie sa v priebehu azylovej procedúry je preukázaná potreba jeho fyzickej dispozície pre potreby správneho orgánu, a to za účelom vykonania úkonov spojených so zistením tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu. Potreba zaistenia žalobcu je umocnená aj tým, že účastník konania počas svojho pobytu v zahraničí do doby jeho transferu na územie SR (celkovo 3-krát) nekontaktoval Migračný úrad Ministerstva vnútra SR, resp. akýkoľvek iný štátny orgán alebo akýkoľvek iný subjekt a nezisťoval stav jeho žiadosti o udelenie azylu. Podľa žalovaného takýmto svojím správaním jednoznačne preukázal, že o udelenie medzinárodnej ochrany na území SR v skutočnosti nemá záujem a žiadosť o udelenie azylu podal iba za tým účelom, aby mohol ďalej pokračovať v ceste do vyspelejších krajín Európskej únie, a aby zo strany štátnych orgánov SR voči nemu nezačalo vyhostovacie konanie. Vo vzťahu k zdravotnému stavu žalobcu žalovaný uviedol, že zdravotná starostlivosť pre účastníka konania je dostatočne zabezpečená a neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by bránili jeho umiestneniu v ÚPZC Sečovce, a to za situácie, že účastník konania vo vyjadrení sám uviedol, že sa cíti celkovo zdravý a nemá žiadne zdravotné problémy. K prípadnému uplatneniu alternatív k zaisteniu podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov žalovaný v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že touto možnosťou sa zaoberal a zistil, že žalobca nemá na území SR žiadne rodinné väzby, pričom nemá ani dostatočné finančné prostriedky na zabezpečenie svojho pobytu a služieb v priebehu azylovej procedúry. V prípade uplatnenia alternatív k zaisteniu uložením povinnosti hlásenia pobytu žalovaný uzavrel, že žalobca nemá na území SR rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie a nemá tu ani žiadne sociálne väzby, a to nielen rodinné. V závere preskúmaného rozhodnutia správny orgán zdôraznil, že pri rozhodovaní o zaistení žalobcu prihliadol na jeho doterajšie chovanie a správanie sa po podaní žiadosti o udelenie azylu na území SR a po vyhodnotení všetkých skutočností usúdil, že existuje vysoké reálne riziko a dôvodná obava, že sa žalobca opakovane pokúsi o odchod z územia Slovenskej republiky, čím dôjde k zmareniu zisťovania tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, a tým aj k opätovnému zmareniu jeho azylového konania.

7. Dobu zaistenia správny orgán stanovil do 20.03.2023, ktorú považoval za primeranú, a to aj vzhľadom na aplikačnú prax Migračného úradu Ministerstva vnútra SR potvrdenú súčinnosťou komunikáciou zo dňa 20.12.2022. V jej rámci žiadal správny orgán procedurálny odbor migračného úradu o zaslanie podkladov, či v novom konaní o udelení azylu budú u účastníka konania zisťované tie skutočnosti, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu na území SR. Zároveň správny orgán žiadal migračný úrad o poskytnutie časového horizontu, t.j. v akej lehote ich poverený pracovník zistí tie skutočnosti, na ktorých je založená žiadosť účastníka konania o udelenie azylu. Na uvedené odpovedal dožiadaný orgán v odpovedi zo dňa 20.12.2022 pod č. ČAS: MU-PO-337/2022-Ž, ktorá je súčasťou administratívneho spisu. Stanovenie doby zaistenia na tri mesiace je tak podľa žalovaného účelné a adekvátne časové obdobie, v ktorom poverený príslušník migračného úradu vie bezpečne zistiť všetky potrebné skutočnosti, na základe ktorých je založená žiadosť účastníka konania o udelenie azylu na území SR.

8. Žalobca v správnej žalobe z 17.02.2023 (podanej prostredníctvom právneho zástupcu) v stručnosti zrekapituloval pobyt na území SR a tvrdil, že rozhodnutie o jeho zaistení vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V žalobe citoval na vec sa vzťahujúce ustanovenia Správneho poriadku, poukázal na príslušné články Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EU z 26.06.2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (prepracované znenie, ako aj jej preambulu) a príslušné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov. Tvrdil, že na základe všeobecne dostupných informácií o situácii v Alžírsku nemožno vopred a jednoznačne vylúčiť, že mu bude priznaná medzinárodná ochrana (napr. z dôvodu diskriminácie, či prenasledovania z dôvodu

národnosti), ani nemožno jednoznačne vyhodnotiť jeho žiadosť o azyl ako výlučne účelovú. Podľa jeho tvrdenia tak uvedené spôsobuje prekážku aplikácie § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov na prejednávajúcu vec, s dôsledkom, že neboli splnené zákonné podmienky pre jeho držanie v zaistení. Zároveň tvrdil, že povinnosť správneho orgánu zaoberať sa potencialitou priznania medzinárodnej ochrany dotknutému žiadateľovi o azyl vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 zo dňa 09.10.2013 a poukázal aj na právne názory vyplývajúce z judikatúry tak najvyšších súdnych autorít SR, ako aj nadnárodných súdov, konkrétne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci E. C. proti polícii ČR, C-534/11 zo dňa 30.05.2013, ako aj rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SŽa/35/2014 zo dňa 02.10.2014 a sp. zn. 10SŽa/38/2014 zo dňa 05.11.2014. Z uvedeného uzavrel, že žalovaný prijal nesprávny záver o účelovosti jeho žiadosti o azyl bez potrebných skutkových zistení a náležitého dokazovania, ktoré sú ale nevyhnutným predpokladom na to, aby mohol žalovaný ponechať v zaistení cudzinca potom, čo bolo iniciované konanie o udelenie azylu v zmysle § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Nesprávny záver o účelovosti žiadosti o azyl a o riziku úteku tak žalovaný vyvodil iba z predošlého svojvoľného opakovaného opustenia pobytového tábora. V prípade žiadateľov o udelenie azylu však platí základný princíp, resp. prezumpcia proti zaisteniu cudzinca - žiadateľa o azyl, a ak v dispozícii sú v systéme také alternatívy, akými sú napr. špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl, potom je potrebné tieto opatrenia uplatniť ako prvé.

9. V správnej žalobe ďalej žalobca namietal, že žalovaný v rozhodnutí o jeho zaistení neodôvodnil náležite a na individuálnom princípe dĺžku stanovenej doby zaistenia, a preto rozhodnutie je nepreskúmateľné. Odvolal sa na to, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR je takéto pochybenie podstatnou vadou ovplyvňujúcou zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia. V tej súvislosti poukázal na právne názory vyplývajúce napr. z rozsudkov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Sp/20/2012, 1Sp/36/2014, ako aj právne názory vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/4/2012.

10. V ďalšej časti správnej žaloby sa žalobca zaoberal náležitosťami zaistenia cudzinca podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, účelom ktorého je ponechanie cudzinca v zaistení v prípade, že podal žiadosť o azyl účelovo tak, aby nedošlo k zmareniu jeho následného odsunu z územia dotknutého štátu. Účelom je tak ponechanie cudzinca – žiadateľa o azyl v zaistení, aby bolo v budúcnosti v zákonom prípustnej dobe zrealizované jeho vyhostenie z územia SR. Podľa žalobcu je preto nevyhnutné, aby rozhodnutie žalovaného obsahovalo presvedčivé zdôvodnenie, že v danej veci naďalej existuje reálna možnosť následného vyhostenia žalobcu z územia SR a zrealizovanie účelu zaistenia možno uskutočniť v zákonom stanovených lehotách. Žalovaný však podľa žalobcu nezohľadnil tú skutočnosť, že v zákonom stanovených prípadoch je žiadateľ o azyl oprávnený sa zdržiavať na území SR aj v prípade, že mu bolo vydané negatívne rozhodnutie v azylovej veci s odkladným účinkom, a že je teda oprávnený sa zdržiavať na území SR v ďalšom priebehu jeho azylovej veci - počas súdneho konania o prieskume rozhodnutia migračného úradu (§ 22 ods. 1 zákona o azyloch). Rozhodnutie žalovaného podľa žalobcu tieto skutočnosti nezohľadňuje, preto je nepreskúmateľné. Žalobca zároveň poukázal aj na nedostatok odôvodnenia spočívajúci v tom, že v tomto odôvodnení absentuje zmienka o súvislostiach medzi zákonom o pobyte cudzincov a azylovým konaním a právnymi účinkami rozhodnutí v nich vydávaných. Zdôraznil, že ak nie je prípustné, či fakticky možné zrealizovať účel zaistenia - vyhostenie cudzinca, takéto neúčelné a neefektívne obmedzovanie osobnej slobody cudzinca je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru.

11. V ďalšej časti správnej žaloby žalobca nepoprel svoje minulé správanie sa a deklaroval, že si je vedomý toho, že nevyčkal na rozhodnutie migračného úradu, a preto azylové konanie bolo zastavené, zároveň však uviedol, že už chce vyčkať na rozhodnutie v jeho azylovej veci. V závere správnej žaloby v súvislosti s dĺžkou zaistenia stanovenou na čas nevyhnutne potrebný, a to až tri mesiace, tvrdil, že zistenie dôvodov jeho žiadosti o azyl je možné ustáliť už zo vstupného pohovoru, čo predstavuje omnoho kratší časový úsek, než aký za týmto účelom stanovil žalovaný. Poukázal aj na právny názor Úradu vysokého komisára OSN pre utečencov vyslovený v jeho Príručke k otázke zaistenia žiadateľov o azyl, že: „.....žiadateľ o azyl môže byť zaistený výlučne pre účel predbežného pohovoru za účelom zistenia základu žiadosti o azyl. To by zahŕňalo získanie základných skutočností od žiadateľa o azyl, a teda prečo žiada o azyl, a nemalo by byť predĺžované do rozhodnutia vo veci samej alebo iného rozhodnutia v konaní. Táto výnimka z všeobecného princípu (nezaisťovanie žiadateľov, pozn.) nemôže byť využívaná na ospravedlnenie zaistenia na celé konanie o rozhodovaní o žiadosti o azyl alebo na neobmedzenú dobu.“ Podľa žalobcu účel zaistenia zanikol uvedením dôvodov v žiadosti o azyl,

vo vyhlásení o žiadosti o azyl, resp. počas vstupného pohovoru v konaní o azyl. Žalovaný teda vec nesprávne právne posúdil, keď vyložil § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov tak, že toto ustanovenie ho oprávňuje zaistiť žalobcu po dobu celého priebehu prvostupňového konania o azyly, respektíve dlhšie než do vstupného pohovoru.

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 27.02.2023 k správnej žalobe zopakoval a zhrnul žalobné dôvody uplatnené v správnej žalobe, a k týmto dôvodom zaujal aj svoje stanovisko, že tieto považuje za nespôsobilé zrušiť rozhodnutie o zaistení žalobu, pretože nekorešponujú s aktuálnym právnym stavom a právnym postavením žalobcu. Z obsahu správnej žaloby vyplýva, že žalobca uplatnil nesprávnu právnú argumentáciu, ak tvrdí, že nie je možné vyhodnotiť žalobcovu žiadosť o azyl ako výlučne účelovú, čo spôsobuje prekážku aplikácie § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, keď z rozhodnutia, na základe ktorého je žalobca zaistený, jednoznačne vyplýva, že žalobca bol zaistený z iného dôvodu, ktorý je vymedzený § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, t.j. na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Žalovaný vo vyjadrení zároveň zdôraznil zákonom uložené povinnosti žalobcu (v predchádzajúcich azylových konaniach na základe jeho pôvodnej žiadosti o udelenie azylu), vyčkať na rozhodnutie v jeho azylovej veci, ktorú povinnosť však nespĺnil, keď opakovane opustil v rozpore so zákonom územie SR, odišiel do cudziny a nelegálne migroval aj ďalšími krajinami Európskej únie. Na územie Slovenska sa podľa vlastného vyhlásenia nechcel vrátiť a o udelenie azylu na Slovensku v skutočnosti ani nemal záujem, keď ako cieľovú krajinu označoval primárne Nemeckú spolkovú republiku, ale akúkoľvek inú krajinu v Európe. Počas pobytu v zahraničí žalobca nemal žiaden záujem o zistenie stavu konania na Migračnom úrade Ministerstva vnútra SR a v jeho azylovej veci ani nekontaktoval žiaden iný štátny orgán SR alebo akýkoľvek iný subjekt na území SR a nezisťoval stav svojej žiadosti o udelenie azylu. Práve z dôvodu, že žalobca opustil územie SR v rozpore so zákonom, ani v jednom prípade nebolo možné vydať právoplatné meritórne rozhodnutie v jeho azylovej veci, preto na základe procesných ustanovení bolo azylové konanie opakovane zastavené. Konanie žalobcu preto nebolo možné vyhodnotiť inak, iba ako dôvod k jeho zaisteniu podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov práve na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože existuje riziko jeho úteku.

13. Vo vzťahu k možnosti využitia menej závažných opatrení podľa § 23a ods. 1 zákona o azyly žalovaný uviedol, že aplikácia tohto opatrenia zo strany žalovaného nie je možná, pretože nemá kompetenciu o ňom rozhodnúť. V tej súvislosti sa odvolal na právne názory vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.11.2019 sp. zn. 10Szak/7/2019. K samotnej dĺžke zaistenia v lehote troch mesiacov žalovaný tvrdil, že stanovenie kratšej doby zaistenia považoval za neúčelné a neefektívne, pretože pri stanovení tejto dĺžky zaistenia sa opieral o aplikačnú prax Migračného úradu Ministerstva vnútra SR, ktorá vyplýva aj so súčinnostnej komunikácie, kde migračný úrad odkázal žalovaného výlučne na § 20 zákona o azyly, kde je uvedený časový horizont do šiestich mesiacov od začatia konania. Žalovaný pristúpil k dobe zaistenia iba na tri mesiace, pretože takúto dobu považuje za dostatočné časové obdobie, v ktorom migračný úrad môže bezpečne zistiť tie skutočnosti, na ktorých je založená žiadosť žalobcu o udelenie azylu na území SR. Pri určovaní dĺžky zaistenia zároveň žalovaný zohľadnil aj osobu žalobcu, ako aj jeho predchádzajúce sa správanie, keď opustil bez súhlasu príslušných orgánov územie štátu, v ktorom požiadal o azyl v priebehu jeho azylového konania a zo zahraničia sa nijakým spôsobom nesnažil skontaktovať s úradmi na území SR ohľadom jeho žiadosti o udelenie azylu. Z obsahu vyjadrenia žalovaného zároveň vyplýva, že považuje žalobcu za nedôveryhodného, ak tento tvrdí, že: „ už chce vyčkať na rozhodnutie v jeho azylovej veci“ , a to pre jeho predchádzajúce sa správanie, keď v predchádzajúcich konaniach o udelenie azylu bol poučený o jeho zákonných povinnostiach zdržiavať sa na území SR až do vydania rozhodnutia v jeho azylovej veci, čo však nerešpektoval. U žalobcu bolo v rámci dublinských konaní podaných celkovo päť žiadostí o jeho prevzatie späť na územie SR, a to z rôznych krajín a pod rôznymi identitami žalobcu. Po opätovnom dublinskom transfere zo dňa 20.12.2022 bol žalovaný nútený prijať voči žalobcovi také opatrenia, ktorými zabezpečí jeho fyzickú dispozíciu v azylovom konaní, tak, aby toto azylové konanie mohlo byť meritórne ukončené.

14. Žalovaný ďalej v písomnom vyjadrení nesúhlasil s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, že zistenie dôvodom žiadosti o azyl je možné ustáliť už zo vstupného pohovoru, čo predstavuje podľa jeho tvrdenia omnoho kratší časový úsek, než aký stanovil žalovaný za týmto účelom. Zdôraznil, že dôvod žiadosti žalobcu o azyl bol zistený dňa 10.02.2020 a je uvedený už pri vyhlásení žiadateľa o azyl pod č.: PPZ-HCP-SO21-17/2020-AK, avšak podstatu skúmania skutočností, na ktorých je založená žalobcová

žiadosť o udelenie azylu zo strany Migračného úradu, predstavuje zisťovanie všetkých relevantných okolností, na základe ktorých je vedené konanie o udelenie azylu. Uvedené je preto potrebné vnímať oveľa komplexnejšie ako len samotné zistenie dôvodu žiadosti o azyl. V závere písomného vyjadrenia žalovaný zdôraznil, že v prípade začatia azylového konania ex offio (potom, čo predchádzajúce azylové konanie bolo právoplatne ukončené z dôvodu, že žiadateľ o azyl opustil územie SR) je potrebné opakovane vykonať vstupný pohovor a zisťovať tie skutočnosti, na ktorých je založená žalobcová žiadosť o udelenie azylu. Všetky úkony musia byť vykonané a zisťované od začiatku, pretože ide o nové konanie. Z vyššie uvedených zákonných ustanovení je preto zrejmé, že poverený pracovník Migračného úradu Ministerstva vnútra SR je oprávnený, ak je to potrebné, pohovor so žalobcom opakovať. Zároveň žalovaný poukázal na svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenie § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Za situácie, že správny orgán dospeje k záveru, že zaistenie žalobcu nie je účelné, nariadi jeho bezodkladné prepustenie, avšak do dňa podania vyjadrenia k správnej žalobe takáto situácia u žalobcu nenastala.

15. Vyjadrenie žalovaného zo dňa 27.02.2023 bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 28.02.2023, na vyjadrenie replikou nereagoval.

16. Na prejednanie veci Krajský súd v Košiciach ako kauzálny príslušný súd v zákonom stanovenej lehote nariadil pojednávanie podľa § 228 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (SSP) na deň 08.03.2023, ktoré vykonal podľa § 114 SSP v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupcu, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili priamo v správnej žalobe a vyslovili súhlas s prejednaním veci a rozhodnutím súdu aj v ich neprítomnosti. Zástupca žalovaného na pojednávaní trval na argumentácii z rozhodnutia o zaistení žalobcu, ako aj na písomnom vyjadrení k správnej žalobe. Doplnil, že žalovaný dňa 17.02.2023 kontaktoval Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý potvrdil, že žalobcu je potrebné naďalej ponechať zaistení, pretože k uvedenému dňu neboli zistené všetky skutočnosti potrebné pre posúdenie jeho žiadosti o udelenie azylu. Vzhľadom na históriu pobytu žalobcu na území SR naďalej hrozí aj riziko jeho úteku.

17. Po prejednaní veci súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu vo veci zaistenia o nariadenie prepustenia podľa § 221 ods. 2 SSP nie je dôvodná, preto žalobu zamietol.

18. Podľa § 206 ods. 3 a 4 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne, nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi a pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

19. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

20. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

21. Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov, policajť je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

22. Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

23. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajtný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

24. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajtný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

25. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom - zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

26. Podľa čl. 3 Dohovoru, nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

27. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného správny súd zistil, že žalobca v Zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 19.09.2022 č.: PPZ-HCP-PO9-19-008/2022-AZ uviedol, že na územie SR sa prvýkrát nelegálne dostal niekedy v januári 2020, pričom cestoval južnou trasou rôznymi spôsobmi z Alžírsku cez Tunisko, Turecko, Grécko, Albánsko, Macedónsko, Kosovo, Bosnu a Hercegovinu, Srbsko, Maďarsko, Slovensko, Rakúsko a Česko, kde bol chytený políciou a vrátený na Slovensko. Následne požiadal na Slovensku o azyl a bol umiestnený do Záchytného tábora v Rohovciach. Tam po pár dňoch svojvoľne odišiel do Bratislavy a následne do Rakúska aj Švajčiarska, kde taktiež požiadal o azyl. Jeho žiadosti tam nebolo vyhovené. Následne cestoval do Nemecka a v Hamburgu sa zdržiaval až do času jeho deportácie na Slovensko. K svojim osobným pomerom uviedol, že má bratranca a strýka vo Francúzsku a cestovný doklad stratil v Turecku. Na území SR požiadal o azyl z dôvodu obavy o svoj život a z Pobytového tábora z Rohoviec odišiel, pretože sa mu nepozdávali hygienické podmienky v pobytovom tábore. Deklaroval, že vyčká na rozhodnutie o jeho žiadosti o azyl na území SR a neopustí zariadenie až do konca azylovej procedúry.

28. Správny súd zdôrazňuje, že žalovaný zaistenie žalobcu odôvodnil ustanovením § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, preto správny súd v priebehu súdneho preskúmvacieho konania predovšetkým skúmal splnenie predpokladov vyplývajúcich z označeného ustanovenia zákona pre zaistenie žalobcu, ako aj to, či u žalobcu naďalej trvá účel zaistenia.

29. Z obsahu správnej žaloby, podanej podľa § 221 ods. 2 SSP vyplýva, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu namieta nesprávne právne posúdenie veci, a tvrdí, že žiadosť žalobcu nemožno jednoznačne vyhodnotiť ako výslovne účelovú, čo bráni aplikácii § 88a ods. 1 písm. c/ na prejednávanej vec. Obsah správnej žaloby však nasvedčuje aj žalobnému dôvodu o nedostatočnom skutkovom zistení bez náležitého dokazovania, a to v súvislosti so záverom žalovaného o účelovosti žiadosti žalobcu o azyl. K tejto argumentácii správny súd zaujíma stanovisko, že táto línia žalobných dôvodov neobstojí, pretože zaistenie žalobcu nebolo vykonané u štátneho príslušníka tretej krajiny, u ktorého by žalovaný na základe zistených skutočností tvrdil, že u neho existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie (t.j. s odvolaním sa na ust. § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov), ale bolo vykonané podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov za účelom zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Tak, ako je vyššie uvedené, úlohou súdu bolo zistiť, či práve tieto dôvody zaistenia žalobcu boli naplnené, a či stále trvajú, a to aj v čase rozhodovania správneho súdu o podanej žalobe.

30. Správny súd ďalej poukazuje na to, že zo žiadosti žalobcu o azyl, obsiahnutej vo Vyhlásení cudzinca č.: PPZ-HCP-SO21-17/2020-AK zo dňa 10.02.2020 vyplýva, že žalobca žiadal o udelenie azylu na území SR z dôvodu obavy o svoj život, keď tvrdil, že sa zúčastnil politickej demonštrácie, bol odfotený na sociálnych sieťach a preto mu bolo vyhrážané zabitím zo strany príslušníkov tajnej polície. Na týchto skutočnostiach tak bola založená žiadosť žalobcu o udelenie azylu a v týchto medziach je aj povinnosťou povereného pracovníka Migračného úradu Ministerstva vnútra SR skúmať preukázanie všetkých potrebných podkladov pre meritórne rozhodnutie o žiadosti žalobcu o udelenie azylu.

31. Podľa názoru súdu nie je možné súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že žalovaný dospel k nesprávnemu záveru o riziku úteku žalobcu, ak žalovaný vychádzal iba z hodnotenia jeho predchádzajúceho správania sa v priebehu azylových konaní, keď opakovane opustil pobytový tábor a ušiel do zahraničia. Uvedené správanie sa žalobcu v minulosti, ktorého následkom boli procesné rozhodnutia o zastavení konania v jeho azylovej veci, oprávnené naznačujú správanie sa žalobcu aj v aktuálnom konaní o jeho žiadosti o azyl, najmä, ak žalobca v minulosti sám vyhlásil, že jeho cieľovou krajinou je Nemecká spolková republika a príbuzných, ako aj známych má vo Francúzsku. Z jednotlivých vyjadrení žalobcu ďalej

vyplýva, že tento nemá na území SR žiadne príbuzenské, a ani sociálne vzťahy a väzby, preto sa možno oprávnenne domnievať, že v prípade, ak by bol umiestnený do pobytového tábora s voľnejším režimom, nedošlo by k zmene jeho správania sa, ale opakovane by ušiel do zahraničia. Vyhlásenie, že chce vyčkať koniec aktuálnej azylovej procedúry, sa tak javí iba ako účelové tvrdenie, ktorým si chce zabezpečiť možnosť voľného (aj keď nelegálneho) pobytu na území schengenského priestoru. Správanie sa žalobcu podľa názoru súdu vykazuje znaky zneužívania azylovej procedúry, preto v záujme toho, aby bolo možné o jeho žiadosti rozhodnúť meritórne, je namieste žalobcu ponechať v zaistení, ktoré zaistenie za daných okolností aj podľa názoru súdu nie je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a je tak zákonné a legitímne, a počas ktorého príslušný správny orgán zistí všetky skutočnosti, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Tieto hmotnoprávne podmienky pre zaistenie žalobcu boli podľa názoru súdu splnené a aj v súčasnosti trvajú.

32. Ako nedôvodnú hodnotí správny súd aj námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 20.03.2023, pretože z obsahu rozhodnutia o zaistení žalobcu vyplýva správna úvaha, na základe ktorej žalovaný stanovil práve takúto dobu zaistenia, keď mal za to, že v tomto období poverený príslušník Migračného úradu Ministerstva vnútra SR vie bezpečne zistiť všetky tie skutočnosti, na ktorých je založená žiadosť účastníka konania o udelenie azylu. Uvedenému nasvedčuje aj súčinnosť komunikácia s procedurálnym odborom migračného úradu, podľa ktorej v prípade žalobcu sa jedná o štandardné azylové konanie, v ktorom budú vykonávané všetky úkony ako v ostatných azylových konaniach, a pre ktoré zároveň platia všetky štandardné lehoty vyplývajúce zo zákona o azyly. Na pojednávaní dňa 08.03.2023 zástupca žalovaného potvrdil, že podľa informácie migračného úradu zo dňa 17.02.2023 je žalobcu potrebné ponechať v zaistení, a to z dôvodu, že nie sú zistené všetky skutočnosti pre posúdenie jeho žiadosti o udelenie azylu. Správny súd nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že účel zaistenia zaniká uvedením dôvodov v žiadosti o azyl, vo vyhlásení o žiadosti o azyl, resp. počas vstupného pohovoru v konaní o azyl, pretože tak, ako to uviedol aj žalovaný v písomnom vyjadrení k správnej žalobe, aj keď samotný dôvod žiadosti o azyl bol zistený dňa 10.02.2020 a je uvedený vo vyhlásení žalobcu z uvedeného dňa, v azylovom konaní je potrebné žalobcom uvedené dôvody pre poskytnutie azylu preveriť a zisťovať a zabezpečiť aj všetky potrebné podklady pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie o žiadosti žalobcu o azyl. V prípade prijatia výkladu žalobcu by k rozhodnutiu o žiadosti o azyl postačovalo tvrdenie žiadateľa z jeho žiadosti, resp. zo vstupného pohovoru bez akéhokoľvek preverenia poskytnutých údajov správnym orgánom. Práve takéto preverenie je dôvodom pre trvanie zaistenia žalobcu, keď žalobca sa sám svojím správaním v minulosti ukrátil o možnosť stráviť čas preverovania ním uvedených údajov v zariadení s voľnejším pobytovým režimom. Podľa názoru súdu ani v minulosti, a ani v súčasnosti u žalobcu neprichádza do úvahy možnosť prijatia alternatív k zaisteniu, pretože žalobca nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie pobytu a nemá na území SR žiadne príbuzenské vzťahy, a ani sociálne väzby. Súď podotýka, že povinnosťou správneho orgánu, v súlade s ustanovením § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov bude skúmať, či už žalobcu naďalej trvá účel zaistenia, a v prípade jeho zániku žalobcu neodkladne prepustí zo zaistenia.

33. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby, ktorou žalobca žiadal o prepustenie zo zaistenia, preto túto podľa § 229 SSP zamietol.

34. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1, § 168 SSP tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému nevznikli žiadne preukázateľné trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich

skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.